

Въ стръмнитѣ брѣгове на Изворския долъ се бѣлѣе ситенъ като брашно пѣськъ. Селянитѣ го копаятъ, сушатъ и каратъ въ София за така наречения кухненски сапунъ „Икономия“ — за излъскване на готварскитѣ съдове.

Като преминете една малка поляна, попадате предъ два нови дълбоки долове съ землени пирамиди. Но тукъ вече има по-разумна и по-результатна борба съ пороищата. Ровинитѣ сж засадени съ буйни акации, които сж полазили и по отвеснитѣ брѣгове на дола. И виждате ясно победата надъ разрушението.

При съединението на тѣзи два дола — Селски и Кучешки, е разположено родното селце на знаменития просвѣтителъ и благодетелъ Иванъ Николаевичъ Денкоглу.

Отдалечъ личи училищното здание — добъръ белегъ за паметъта на просвѣтителя, чието име краси училищното лице. До училището се издига една нова и би могло да се каже кокетна църква, ако ни е позволенъ при случая такъвъ изразъ. Тепърва ще се довършва; свършили се паритѣ на малкото село. До новата църква стърчатъ развалини отъ много стара и очевидно красива църква. По строежъ напомня току-що спомената църква св. Тодоръ. Стенописътъ и първоначалниятъ сводовъ покривъ сж по-запазени, но само като жалки развалини. Едно малко селце да има отъ вѣкове църква и то съ такава образцова архитектура и стенописъ, това говори за неговата будност. И почва да ни става по-ясно, защо именно отъ Балша, а не отъ друго нѣкое софийско село е роденъ преди 150 години именитиятъ будителъ на българския духъ и радетелъ за народната просвѣта.